

POWICIE (4) *sb n*

o jasne; tekst nie oznacza é.

sg [N powici(e).] ◊ G powiciã (1). ◊ L powiciu (3).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn; XVIII) – XVIII w.

Powijaki, wąski pas tkaniny służący do owijania niemowląt; fascia Cn (4) : [powicie/ Fascia, involucrum. Volck Ttt.]

Wyrażenie przyimkowe: »w powiciu« (1): Vagio priore producta, Płaczę/ wrzeźczę yáko dzieci młode w powiciu. Mącz 473b.

Przen: Niemowlęctwo (3) :

Zwrot: »ledwe z powicia wyniść« (1): á teraz chłopięthá/ dziecká/ ledwe s powicia wyfzły/ á iuż wiedzą więcej łotrostwá/ niż ná on čás ludzie łtali wiedzieli. Górndworz I2.

Wyrażenie przyimkowe: »w powiciu« (2): Nie przeciw fie iż łłowá/ iáko piorum [!] trzałkał/ Ale rozum łnadź iefzcze/ w powiciu go záłtał. RejZwierz 51; A ten rycerz miał iedynego łyná iefzcze wpowiciu/ ktorego bárzo miłował. HistRzym 28v.

Cf **POWIĆ**

KW, (KO)